



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Priecelovej a členiek JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Kataríny Pramukovej, v právnej veci žalobcu: **A., a.s., B., M.**, zastúpeného JUDr. M. B., B., J., proti žalovanému: **JUDr. J. B.**, správcovi konkurznej podstaty úpadcu H. a.s., B., M., zastúpenému JUDr. A. F., advokátom so sídlom v N., M., **o zaplatenie 30 281 Eur (908 453,60 Sk)**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbi 29/2007-73 zo dňa 10. februára 2009, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Cbi 29/2007-73 zo dňa 10. februára 2009 **p o t v r d z u j e.**

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 60,44 Eur.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 908 453,60 Sk.

V odôvodnení uviedol, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá Zmluva o zabezpečení strážnej služby objektov, špecifikovaných v dodatkoch zmluvy. Žalobca vystavoval žalovanému faktúry za výkon strážnej služby v súlade s jej článkom III. Žalovaný

uhradil vystavené faktúry po lehote splatnosti, čím sa dostal do omeškania. Počet dní omeškania žalovaného s úhradou jednotlivých faktúr žalobca zdokladoval prílohou, ktorá tvorí súčasť žaloby. Žalobca listom zo dňa 14. júla 2006 vyzval žalovaného na zaplatenie úrokov z omeškania podľa prehľadu úhrad odberateľských faktúr v celkovej výške 908 453,60 Sk. Žalovaný na výzvu reagoval listom zo dňa 17. júla 2006 s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. d/ zákona o konkurze a vyrovnaní, podľa ktorého sú predmetné sankcie v konkurze vylúčené z uspokojenia.

Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že konkurzné konanie je autonómne v tom, že postupovať v ňom, robiť úkony a iným spôsobom ovplyvňovať jeho priebeh môže len súd, na ktorom konkurzné konanie prebieha a len v rámci tohto konania. Usmerňovať činnosť správcu môže súd len v rámci konkrétneho konkurzného konania. Rozhodnutím vydanom v inom súdnom konaní nie je možné správcovi podstaty ukladať povinnosti, ktorými by sa upravoval jeho postup v konkurznom konaní. Preto súd v incidenčnom konaní nemôže rozhodnúť o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi vymáhanú sumu, môže rozhodnúť iba o jej pravosti, výške a poradí. V prípade úspechu veriteľa je potom jeho pohľadávka uspokojená v konkurznom konaní v závislosti na výsledku speňaženia.

Z predložených dokladov mal súd jednoznačne za preukázané, že žalobcova pohľadávka predstavuje úrok z omeškania vyúčtovaný za oneskorené zaplatenie faktúr, ktoré boli vystavené žalovanému za výkon strážnej služby. Je nepochybné, že žalobcom uplatňované úroky z omeškania patria k zmluvným sankciám, na ktoré vznikol nárok až po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu. V zmysle § 33 ods. 1 písm. d/ zákona o konkurze a vyrovnaní preto súd žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie.

Podľa jeho názoru, napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže v prípade obchodného záväzkového vzťahu, ktorý vznikne medzi správcou konkurznej podstaty a iným podnikateľským subjektom, je správca konkurznej podstaty vo výhodnejšom postavení, pretože nemá povinnosť uhradiť svoje záväzky riadne a včas, a to najmä záväzky súvisiace so správou majetkovej podstaty. Nie je možné, aby konanie správcu konkurznej podstaty požívalo právnu ochranu v prípade, ak sa dostane do omeškania

s platením záväzkov. Žalobca sa konaním žalovaného dostal takmer do konkurzu, pretože bol druhotne platobne neschopný a nemohol splácať svoje záväzky voči daňovému úradu, sociálnej poisťovni a zdravotným poisťovniam. Žalovaný až na základe rozhodnutí Daňového úradu Bratislava II o prikázaní pohľadávok uhradil niektoré svoje dlhy. Týmito skutočnosťami sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal a obmedzil sa iba na konštatovanie, že nárok žalobcu nie je možné uspokojiť podľa zákona o konkurze a vyrovnaní, v dôsledku čoho bol v konaní neúplne zistený skutkový stav.

Súd prvého stupňa zaviazal neúspešného žalobcu aj na náhradu trov právneho zastúpenia napriek tomu, že žalovaný je sám advokátom, pričom tento postup súd vôbec neodôvodnil. Podľa jeho názoru, trovy právneho zastúpenia nie sú účelne vynaloženými trovami konania. Poukazuje tiež na skutočnosť, že napadnutý rozsudok nebol doručený zástupcovi žalobcu.

Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že v predmetnom konaní ide o pohľadávku, ktorá mala vzniknúť až po vyhlásení konkurzu. Túto pohľadávku žalovaný neuznáva. Stotožňuje sa s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého spôsob uplatnenia domnelého nároku žalobcu nie je v súlade s ustanoveniami zákona o konkurze a vyrovnaní. Žalobca sa domáha zaplatenia sumy 908 453,60 Sk, žalobu o určenie pravosti pohľadávky však nepodal.

V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca požadoval úhradu úrokov z omeškania – zmluvnej sankcie, na ktoré vznikol nárok až po vyhlásení konkurzu, napriek tomu, že podľa § 33 ods. 1 písm. d/ zákona o konkurze a vyrovnaní je takýto nárok z uspokojenia vylúčený. Skutočnosti, uvádzané v odvolaní, ktoré naznačujú, že žalovaný by mal byť zodpovedný za platobnú neschopnosť žalobcu, neboli preukázané a a v tomto konaní ani nie sú relevantné.

Keďže žalobca bol v konaní zastúpený advokátom, súd dôvodne priznal žalovanému aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vyčíslil vo výške 60,44 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom konania je zaplatenie sumy 908 453,60 Sk z titulu úrokov z omeškania za oneskorené zaplatenie faktúr za vykonanú strážnu službu na základe zmluvy o zabezpečení strážnej služby zo dňa 27. augusta 2002.

Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 3K 260/2001 zo dňa 30. júla 2002 vyhlásil na majetok dlžníka H. a.s., B. konkurz a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený žalovaný. Žalobca si svoju pohľadávku voči žalovanému uplatnil po vyhlásení konkurzu.

Žalobca v odvolaní namieta nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa, ako aj neúplné zistenie skutkového stavu veci, t. j. odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/, f/ O.s.p.

Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, k čomu dôjde v prípade, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo, ak aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Na predmetný právny vzťah súd aplikoval ustanovenie § 33 ods. 1 písm. d/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, podľa ktorého z uspokojenia sú vylúčené mimozmluvné alebo zmluvné sankcie postihujúce majetok úpadcu, ak nárok na ne vznikol, boli uložené alebo prirástli po vyhlásení konkurzu.

V danom prípade sa jedná o úroky z omeškania, nárok na ktoré vznikol žalobcovi po vyhlásení konkurzu. Súd prvého stupňa preto na posúdenie dostatočne zisteného skutkového stavu použil správny právny predpis a vzhľadom na obsah citovaného ustanovenia ho aj správne vyložil.

Žalobca ďalej v odvolaní namieta aj správnosť postupu súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o priznanie náhrady trov konania žalovanému, ktorý napriek skutočnosti, že je sám advokátom, splnomocnil na svoje zastupovanie iného advokáta. Odvolací súd pri posudzovaní tejto námietky žalobcu vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný ako účastník konania má

v zmysle § 24 a nasl. O.s.p. právo dať sa v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. O trovách právneho zastúpenia preto súd dôvodne rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Rovnako nie je dôvodná ani námietka, týkajúca sa nedoručenia rozsudku zástupcovi žalobcu, ktorého v konaní zastupoval JUDr. M. B., B., J.. Napadnutý rozsudok bol doručený dňa 9. marca 2009 žalobcovi a následne dňa 4. apríla 2009 aj uvedenému zástupcovi.

Vzhľadom na tieto skutočnosti, odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v uplatnenej výške 60,44 Eur (§ 11 ods. 1, § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 25. marca 2010

**JUDr. Alena P r i e c e l o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: M. B.